

9/2024

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Lapka, nebo Boží bojovník?

str. 6

Když Bůh mlčí
str. 4

Příběh Aliho: Muž v bílém
str. 34

Pomáháme lidem zasaženým povodněmi v České republice

Chcete pomáhat s námi?
Přispějte na sbírku

Povodně 2024

na

[Darujme.cz/sosadrapovodne2024](https://darujme.cz/sosadrapovodne2024)

nebo na účet

66 8888 66/0300

VS: 391

Děkujeme!

ZAMYŠLENÍ

4 | **Když Bůh mlčí**

L. Jean Sheldonová

TÉMA

6 | **Jan Žižka – lapka, nebo Boží bojovník?**

Petr Krynský

ZE SVĚTA

13 | **Konference o vědě a víře**

Pavel Kostečka

ADRA ČESKÁ REPUBLIKA

24 | **Miss pomáhá dětem v Bangladéši**

Martina Špinková

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

26 | **Smysluplná církev pro generaci Z**

Radim Toman

ADRA SLOVENSKO

32 | **ADRA Slovensko prináša útechu a podporu**

Stanislav Bielik

Advent, číslo 9/2024, vychází v říjnu 2024. Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán,
chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: Jan Žižka na obraze Adolfa Liebschera, 1904 – www.wikipedia.org

Foto: 19, 26, 27, 34 – www.pexels.com; 6, 8, 10, 11, 12, 35 – www.wikipedia.org; 13, 14, 15 – Pavel Kostečka; 41, 42 – www.noticias.adventistas.org

Toto číslo časopisu Advent má jako téma připomínku 600. výročí úmrtí Jana Žižky. Husitství je významnou částí historie českého i slovenského národa, a tak se v redakci domníváme, že je důležité si konkrétní mezníky připomenout, i když nás od života Jana Žižky dělí propast téměř šesti staletí.

Při připomínce nějakého historického výročí bychom měli udělat vlastně tři věci:

1. Připomenout život dané osoby nebo průběh události.
2. Připomenout její společenský přesah.
3. Poukázat na dějinný význam a odkaz pro dnešní dobu.

První dvě věci vykoná studie zařazená do čísla, které držíte v rukou. S třetím krokem je to u Jana Žižky trochu složitější. Setkáte se s řadou kritiků, kteří poukazují na to, že Jan Žižka nebyl nic jiného než násilnický lapka, který své problémy řešil způsobem, který se do moderní doby již nehodí.

Na druhé straně řada zastánců nadčasového odkazu jeho osoby bude zdůrazňovat jeho dějinný význam, jeho rozhodnost a vynalézavost, které jsou hodny následování i v dnešní době.

Přesto se domnívám, že bychom měli zaujmout postoj, který můžeme v Bibli najít v epištole Židům 11. kapitole. Postoj, který nezastírá skutečné problémy jednotlivých jmen, o kterých se píše. Autorovi to však nebrání vnímat pozitivní rysy jednotlivých postav (není důležité, že Rachab byla nevěstka a že lhala, máme si vzít příklad z její silné víry).

Nechceme zakrývat oči před problematickým jednáním Jana Žižky. Chceme však vy-zdvihnout jeho víru a skálopevné přesvědčení, že husitství je cesta, která posune českou společnost blíž k Bibli. Jeho celoživotní neporazitelnost, jeho inovátorské bojové metody, jsou jenom důsledkem upřímné snahy žít podle dokonalého evangelia v nedokonalém světě.

Zdali se nám podařilo splnit všechny tři kroky, posuďte sami při čtení čísla, které právě otvíráte.

— Vítězslav Chán, šéfredaktor

Když Bůh mlčí

L. Jean Sheldonová, Adventist Review

Není nic horšího, než se snažit mluvit s někým, kdo neodpovídá. Ještě těžší je přijmout Boží mlčení. Mlčení obvykle svědčí o postoji „nezajímáš mne“, ale Bůh se přece o nás zajímá.

Přesto jsou chvíle, kdy se zdá, že Bůh mlčí. Možná v noci, když ležíte v posteli a díváte se do tmy, snažíte se něco zaslechnout, cokoli. Ale jediné, co slyšíte, je ticho. Možná jste právě dostali zprávu, že vám zemřel někdo velmi blízký, a jedinou odpovědí na vaše otázky je ticho.

V takové chvíli můžeme Bohu vyčítat: „Proč neodpovídáš? Nezajímá tě to, co prožívám?“ Bůh však přece není tak lhostejný, aby naše modlitby zastrčil někam hluboko do šuplíku svého pracovního stolu. Může mlčet, ale nikdy ne bezdůvodně.

Proč se někdy zdá, že Bůh mlčí? Na tuto otázku se nabízí víc odpovědí.

1. Potřebujeme Bohu naslouchat.

Problém může být v tom, že nenasloucháme, ale ne v tom, že Bůh mlčí.

Možná křičíme do nebe tak hlasitě, že jsme „přetížili“ komunikační linky. Možná nás skrze ticho vyzývá, abychom mu více naslouchali.

Mlčení může být také Božím způsobem, jak nám ukazuje naše hříchy, které jsme skryli i sami před sebou. „*Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení,*“ napsal Izajáš, „*jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Což to nejsou vaše nepravosti, které vás oddělují od vašeho Boha? A vaše hříchy, které způsobily, že skryl tvář před vámi, a neslyší?*“ (Iz 59,1.2).

Možná jsme opustili jeho stranu a kráčíme sami. Bůh se nám nebude vnucovat, pokud se rozhodneme, že s ním nebudeme udržovat vztah. Často trpělivě, mlčky čeká, až odhalíme, že jsme vlastně od něj odešli.

2. Mlčení posiluje naši víru.

Přišel na to i Jób, muž zasažený strašlivou tragédií. Často pociťoval Boží mlčení tak intenzivně, že se mu zdálo, že se Bůh o něj nestará. „*Volám k tobě o pomoc,*“ modlil se, „*a ty mi neodpovídáš; stojím tu, měj pro mne pochopení*“ (Jb 30,20).

Později, když byla Jóbova víra plně vyzkoušena, mu však Bůh odpověděl zjevením sebe sama. Mlčení, ačkoli bylo téměř nesnesitelné, posílilo

Jóbovu víru. Víra je někdy zkoušena proto, aby se zpevnila. Jedním z nejlepších prostředků k posílení víry je ticho. Právě v tichu se snažíme jasněji slyšet Boží soucitný hlas, jeho jemné šeptání pokoje. Ticho nám také dává příležitost přemýšlet o Bohu a přezkoumávat důkazy o tom, že je důvěryhodný.

3. **Bůh má vše pod kontrolou.**

Mlčení může být důkazem toho, že není třeba, aby Bůh mluvil. Situace je v jeho rukou. I když se může zdát, že život zasáhla nějaká pohroma, u Boha je vlastně vše v pořádku.

Habakuk se musel této lekci mlčení naučit. „*Jak dlouho již volám o pomoc, a ty neslyšíš!*“ (Abk 1,2). Odpověď? „*Hospodin je ve svém svatém chrámu. Ztiš se před ním, celá země!*“ (Abk 2,20). Nebo, jak to vyjádřil jeden můj přítel: „Zmlkni, země! V nebi je všechno v pořádku!“

Později mohl Habakuk říci: I kdyžby všechno zaniklo a nebylo co jíst, přesto „*budu jásotem oslavovat Hospodina*“ (Abk 3,18).

4. **Špatně bychom to pochopili.**

Těsně před svou smrtí stál Ježíš před rozhodnutím, kolik toho má říci učedníkům o svém utrpení na kříži. Řekl, že jim toho má hodně co říct, ale že by to zatím nesnesli.

Někdy by nám Bůh rád ukázal, co se skutečně děje nebo proč k událostem dochází, ale kdyby to udělal, nepochopili bychom jeho záměr. Aby nás uchránil před nepochopením nebo dokonce odmítnutím, musí na nás počkat, dokud nebudeme připraveni a schopni porozumět. V některých případech souvislosti pochopíme až v nebi.

Stejně jako umělec, nemůže Bůh namalovat celý obraz našeho života najednou. Někdy musí zastínit temnější

část, která vypadá ošklivě a chaoticky. Později však může štětcem přebarvit temnotu zlatem, aby z ní vyzářovala jeho sláva.

5. **Ticho naznačuje, že Bůh také trpí.**

Někdy je důvodem mlčení něco, co přesahuje Boží osobní vůli. Podobně jako v příběhu o Jóbovi může satan Bohu říkat: „Musíš mi dát poznat, zda Jób si opravdu myslí, že jsi hoden jeho důvěry, i když se všechno pokazí.“ V tomto případě je to tak, že Bůh mlčí. A tak Bůh vyčkává a celou dobu trpí s jednotlivým člověkem.

Jak se muselo Otcovo srdce svírat úzkostí, když Ježíš v temnotě Golgoty volal: „*Bože*

můj, Bože

můj, proč jsi

mě opustil?“

(Mt 27,46). Jak

musel toužit říci

svému vlastnímu Synovi něco, co by ho potěšilo!

Ale Ježíšovo přesvědčení, že Otcovo mlčení není projevem nezájmu, by nám mělo dodat odvalu. Bůh trpí s námi, když my trpíme, a přesto někdy mlčí. I když mlčí, protože mu nenasloucháme, je plný lítosti, když voláme: „Bože, kde jsi?“

On není nikdy daleko. Mlčení je jeho milostivý způsob, jak nám dává novou příležitost, abychom zkoumali svůj život a zjišťovali, zda je spojen s jeho životem. Je to naše šance ukázat lidem kolem nás, že mu stále důvěřujeme a věříme, že on má vše pod kontrolou a že to jednou pochopíme.

A zatímco čekáme na jeho odpověď, můžeme se podívat skrze temnotu našich dní do jeho tváře. Uvidíme v ní totiž v jeho očích slzy, a tak můžeme vědět, že i on trpí v tichosti s námi.

Bůh někdy může mlčet, ale nikdy ne bezdůvodně.

Jan Žižka - lapka, nebo Boží bojovník?

Petr Krynský

Západokřesťanská společnost se po roce 1400 potýkala s množstvím problémů. Morové epidemie, výboje osmanských Turků, rozvrat římské církve, která od roku 1409 měla tři papeže a ti se vzájemně dávali do klatby. To vše měl vyřešit všeobecný koncil, svolaný k 1. listopadu 1414 do říšského města Kostnice. Problém českého kněze, mistra Jana Husa, byl zdánlivě druhořadý - nehledělo se na to, že usiloval v podstatě o totéž, co koncil, totiž o nápravu církve. I když byl odsouzen jako kacíř, šlo v tomto sporu především o zachování autority církve.

Mikoláš Aleš:
Žižkova podobizna dokončena v roce 1908

Císař Zikmund, který jako světská hlava křesťanství se o svolání sněmu a jeho průběh zasloužil, mohl tušit, že s odsouzením a upálením Jana Husa vzniknou v Čechách problémy. Přesto jej nejspíše zaskočilo, když v reakci na Husovo upálení dorazil do Kostnice „Stížný list“ českých a moravských šlechticů. V něm hájí

lapka, nebo boží bojovník

Husa jako „muže dobrého, spravedlivého a pravověrného, mnoho let v našem království životem a mravy i pověstí chvalně zachovalého a osvědčeného...“ a končí slovy: „Chceme hájit a chránit zákon Pána Ježíše Krista a jeho oddané a vytrvalé kazatele až do vylití krve beze všeho strachu a ne dbajíce ustanovení lidských tomu na odpor vydaných.“ K listu bylo připojeno 452 pečeti. To není málo. Nastává tak období, kdy na scénu dějin vystoupí další významná postava, **Jan Žižka z Trocnova**. Šestisté výročí jeho smrti (11. října 1424 u hradu Příbyslavi) je výzvou k zamyšlení nad jeho životem.

Co o něm víme? Světlo světa spatřil někdy kolem roku 1360 na jednom (asi menším) ze dvou zemanských dvorů v Trocnově. K jeho narození se vztahuje pověst o tzv. Žižkově dubu. O jeho mládí moc nevíme. Měl mladšího bratra Jaroslava a sestru Anežku. Byl pravděpodobně dvakrát ženatý, o jeho dětech ale nic nevíme.

Něco málo nám o něm prozrazují listinné prameny: První listinná zmínka je z 3. dubna 1378 z Krumlova, týkající se stvrzení věna manželky jistého Mikuláše z Boršova a jako svědek zde vystupuje „*Johannes dictus Zizka de Trucnow*“ (Jan zvaný Žižka z Trocnova). Musel již tedy být plnoletý, jinak by nemohl být svědkem.

Druhá listina, kde se vyskytuje Žižkovo jméno, je na dlužním úpisu z 11. července 1378, podle kterého si Žižka spolu se svým přítelem Janem z Mysletína půjčili od dvou budějovických židovek na dost vysoký úrok peníze – 3 kopy a 10 grošů. To je částka, za kterou by se dala tenkrát koupit jedna kráva a vepř. To ukazuje, že Jan

Žižka nebyl příliš majetný a od počátku se potýkal s finančními obtížemi.

Roku 1381 umírá v Trocnově jakýsi Mikeš. O statek se hlásí i Jan Žižka, statek ale nezískal. Rok 1384 – Trhové Sviny. Jan Žižka prodává ve vsi Čerejově lán, v němž měla věno jeho manželka Kateřina, za 19 kop stříbrných pražského rázu.

Jako nižší šlechtic hledal uplatnění ve vojenské službě. Určitý čas působil ve službách jihočeského velmože Jindřicha z Rožmberka, později mu ale z neznámých důvodů vypověděl přátelství. Právě rozepře s tímto šlechticem byly nejspíš důvodem, že působil jako „lapka“

v družině Matěje, řečeného Vůdce. Nebylo to „soukromé“ loupežení, muži byli najímáni

jinými šlechtici, jako pány z Kunštátu a Bítovskými z Lichtenburka, aby škodili na rožmberských statcích. Loupežili ale i v širším okolí a v Horních a Dolních Rakousích. Žižka tak sbíral zkušenosti, které byly později k nedocenění.

Někdy kolem roku 1409 byla Matějova družina zajata a její členové popraveni. Žižka však dostal od krále Václava IV. milost. V listě krále Václava IV., adresovaném radě města Českých Budějovic 27. července 1409, se píše: „*Oznamujeme, že jsme přijali na milost našeho milého a věrného Jana, řečeného Žižka z Trocnova, a milostivě mu odpouštíme všechny excesy spáchané proti nám a proti Koruně našeho českého království.*“

Když mu bylo šedesát, koupil si v Praze dům a pomýšlel na klidné stáří.

Proč zrovna Jan Žižka dostal milost? Pravděpodobně se to stalo na přímlovu mocného pána, Jana Sokola z Lamberka, neboť brzy poté s ním Jan Žižka odjel do Polska, aby se zúčastnil války polsko-litevské unie proti řádu německých rytířů. Po skončení války se Žižka objevuje v Praze, kde na dvoře krále Václava IV. působil jako vrátný či dveřník, dnes bychom řekli: člen královské ostrahy. Bylo mu tehdy již kolem šedesáti let. V Praze si koupil dům a mohl tak pomýšlet na klidné stáří. Avšak vrchol jeho života měl teprve přijít.

Jan Žižka a Jan Hus. Nevíme určitě, jestli se tito dva Janové někdy osobně setkali. Malíř Alfons Mucha ve své Slovanské epopeji vyobrazil Žižku, jak v Betlémské kapli poslouchá kázání Jana Husa. Tato představa vychází z pozdější tradice, je ale dost pravděpodobná. Víme totiž, že královna Žofie chodívala na Husova kázání a nepochybně měla doprovod i některého

člena ochranky. Lze předpokládat, že mezi nimi byl i Jan Žižka. V každém případě ve vzrušené atmosféře, která v Praze panovala, musel Žižka o Husovi vědět a ztotožnil se i s jeho programem nápravy církve, později formulované v tzv. „Čtyřech pražských artikulích“.

Jan Žižka. Do dějin vstupuje v neděli 30. července léta Páně 1419. Tentokrát z kostela Panny Marie Sněžné vyšel průvod v čele s Janem Želivským, směřující k Novoměstské radnici s cílem osvobodit uvězněné husitské konšely, které předtím král Václav IV. sesadil, ale nenařídil je uvěznit. Cestou se účastníci stavili v kostele sv. Štěpána, kde rozehnali katolickou mši a Želivský pak vysluhoval Večeři Páně podobojí (tj. chléb i kalich všem, kdo se účastnili).

Takto duchovně posilnění šli na Dobytčí trh (nynější Karlovo náměstí) k Novoměstské radnici. Husité z davu pod okny se dožadovali propuštění

Alfons Mucha:
Kázání
mistra
Jana
Husa
v Betlémské
kapli

Lapka, nebo boží bojovník

vězněných husitů. Když byli odmítnuti, strhla se bouře. Dav, v jehož čele stanul příslušník královské ostrahy Jan Žižka, vpadl do radnice, novoměstští konšelé byli vyhozeni z oken (odtud slovo *defenestrace*) a věznění husité byli osvobozeni. Tímto násilným činem převzali moc na Novém Městě pražském. Král Václav IV. se po zprávě o násilném převratu rozběhl a přísahal, že vyhladí všechny husity, a především husitské kněze. Ale po dvou týdnech, 16. srpna 1419, psychicky i fyzicky nalomený panovník zemřel. Země zůstala bez krále. Žižka v Praze trvale nezůstal. V listopadu 1419 kvůli neshodám odešel do Plzně, poté v březnu 1420 do Tábora, kde se stal jedním ze čtyř hejtmanů.

Vítězné bitvy. Jako husitský hejtman svedl deset větších vítězných bitev. U Nekmíře (na přelomu let 1419–1420), u Sudoměře (25. 3. 1420), na Vítkově (14. 7. 1420), u Malého Boru (12. října 1420), u Kutné Hory (21. 12. 1421), u Habrů a Německého Brodu (8.–10. 1. 1422), u Hořic (20. 4. 1423), u Strauchova dvora (4. 8. 1423), u České Skalice (6. 1. 1424) a u Malešova (7. 6. 1424). To je bilance, která nemá v dějinách vojenství obdoby. V těchto bitvách projevil vždy originalitu, dobrý odhad a schopnost improvizace. Připomeňme ještě, že již v mládí utrpěl úraz a neviděl na jedno oko (odtud snad název Žižka) a v bitvě u hradu Rabí v červnu 1421 utrpěl vážné poranění druhého oka, i když zbytkové vidění mu zřejmě zůstalo.

Jako příklad Žižkova vojenského umění vzpomeňme bitvu u Sudoměře, kdy na cestě z Plzně do Tábora byl Žižkův oddíl přepaden oddíly katolických šlechticů. Vozová hradba, kterou

nechal Žižka postavit na hrázi vypuštěného rybníka Škaredý, pomohla útok odrazit, takže nepřítel k večeru odtáhl a cesta k Táboru byla volná. Velkým strategickým vítězstvím skončila také bitva s křižáky v Praze na Vítkově (14. července 1420). Žižka hned rozpoznal strategický význam Vítkovy hory pro zásobování Prahy, nechal tam vybudovat a opevnit dva sruby a viniční věž a s pomocí pražských husitů se mu podařilo útoky křižáků odrazit. V důsledku neshod mezi veliteli křižáckých vojsk a nedostatku peněz na žold se nakonec křižácká armáda rozpadla.

Jako husitský hejtman svedl Jan Žižka deset větších vítězných bitev.

Ne všechna vítězství ale slouží Žižkovi ke cti. Jako příklady se uvádějí dobytí měst Prachatice (12. listopadu 1420) a Chomutova (16. března 1421). V obou případech šlo o dobře opevněná města, jejichž obránci se odmítli husitům vzdát. Po dobytí měst byli pobiti, v případě Chomutova i ženy a početná židovská komunita, když odmítli podstoupit křest a přistoupit ke kalichu. Ke krutému jednání Žižky můžeme připojit ještě upálení adamitů v říjnu 1421 ve vsi Klokoty nedaleko Tábora. Adamité byli lidé, kteří věřili, že mohou již nyní žít jako Adam s Evou v ráji, proto se neoblékali a pohlavní akt byl pro ně jako přijímání chleba a vína při Večeři Páně. To Žižka nebyl ochoten tolerovat.

Kdo byl tedy Jan Žižka? Lapka, schopný, ale krutý vojevůdce, nebo Boží bojovník? Uvědomme si, že násilí a někdy i krutost nebyly specifikem

husitů nebo přímo Žižky. Neméně krutě jednali i křižáci a katoličtí páni, kteří zabíjeli a upalovali husity. Zdá se, že v některých případech se Žižka inspiroval starozákonní postavou Jozua (Joz 6,21) a Judy Makabejského (1Mak 5,46–51). Ovšem, Jakoubek ze Stříbra (1371–1429), nástupce Husa na Pražské universitě (napsal mj. též výklad knihy Zjevení), sice schválil husitské války jako „spravedlivé“, ale varoval před nemirnou krutostí. Ještě ostřejší se vymezil Žižkův současník, Petr Chelčický (asi 1379–1460), který v traktátu „O trojím lidu“ napsal: „*Copak Kristus chtěl, aby se věřící o jeho zákon seklí, věsili, topili, pálili a jinak krev z lidí cedili, taktéž by onen zákon stál bez svého pohnutí s těmi krvavými skutky, jako jest prvé stál?*“¹

U husitů se jednalo o válku obranou; útočníci, zvláště při křižáckých výpravách, přicházeli zvenku.

Obě strany byly přesvědčeny o své pravdě. Nicméně na katolické straně šlo především o autoritu a moc pozemské církve, na straně husitů o přesvědčení, že bojují za Boží zákon. Tak to vyjádřili i ve své slavné písni „*Kdo jsou Boží bojovníci a zákona jeho...*“.

K oné nesmiřitelnosti přispěli i tehdejší teologové. Již zmíněný Jakoubek ze Stříbra totiž přišel jako první s objevem, že k biblické Večeři Páně patří i přijímání chleba a vína (tedy podobojí) a že církev tak činila až do konce 12. století. Věřící jsou proto povinni uposlechnout Vykupitelovo ustanovení, které je závazné pro každého a je to podmínka spasení. Proto také

prosazoval křest a podávání chleba a vína již nemluvnatům. Kostnický koncil naproti tomu 15. července odsoudil zavedení laického kalichu jako vzpouru proti církvi a provinění proti víře. Obě strany, katolická i kališnická se snažili násilím prosadit svůj program. Je těžko pochopitelné, že si někdo mohl myslet, že přimět někoho pod hrozbou smrti, aby přijal kalich (nebo naopak ze strany katolické se jej vzdal) by mohlo být důvodem ke spasení nebo zatracení a že je lépe člověka zabít než mu nechat jeho přesvědčení.²

Doba šla ale dále. Martin Luther přichází s poznáním, že nás nespasí žádné obřady, ale víra v Ježíše Krista (*sola fide*). Později Jednota bratrská rozlišuje mezi věcmi „podstatnými, služebními a případnými“. Podstatnými pro spásu jsou „*víra, láska a naděje*“. Večeře Páně je věc služební, má sloužit víře, ale sama spásu nezajistí. Případnými jsou obřady, které „*sú časem a miestem a mohú býti i nebýti*“.³

Ellen Whiteová v knize „Velké drama věků“⁴ píše o puritánech, kteří opustili Anglii, aby mohli žít podle své víry: „*Přes svou upřímnost a zbožnost ‚poutníci‘ nepochopili plně velkou zásadu náboženské svobody; svobodu, pro kterou tolik obětovali, nebyli ochotni dopřát druhým... Nauka, že Bůh pověřil církev dozorem nad svědomím a dal jí právo určovat, co je kacířské, a trestat je, je jedním z nejhluběji zakořeněných papežských bludů.*“

V českých zemích se přece na čas ujala náboženská tolerance za panování „husitského“ krále Jiřího

¹ Podle: Petr Čornej, *Jan Žižka*, Paseka, Praha 2019, s. 602.

² Více: Petr Čornej, *Jan Žižka*, s. 114–118.

³ Amedeo Molnár, *Bratr Lukáš, bohoslovec Jednoty*, Praha 1948, s.19–20.

⁴ Ellen Gould Whiteová, *Velké drama věků*, Advent-Orion, Praha 2002, s. 195–196.

lapka, nebo boží bojovník

z Poděbrad (1420–1471), který se prohlašoval za krále „*dvojího lidu*“, tj. katolíků a husitů. Jeho návrh na vytvoření mírové unie evropských křesťanských panovníků předběhl o staletí svou dobu. Tato tolerance byla zrušena po prohrané bitvě na Bílé hoře (1620), kdy nekatolíci museli zemi opustit nebo byli násilím nuceni k rekatolizaci. Velkou roli v tom hrály katolické řády. Například jezuita Guillaume Lamormaini, zpovědník císaře Ferdinanda II., se jej snažil přesvědčit, že jeho posláním je prosadit katolictví na všech územích, kterými Habsburkové vládli.⁵

Další život Jana Žižky a jeho smrt. Ačkoli do smrti Jana Žižky zbývalo již jen několik let, byla to léta naplněná bitvami, diplomatickým jednáním i spory. Na rozhraní let 1422–1423

vrcholilo napětí mezi částí táborského svazu a hejtmánem Janem Žižkou. Táborským kněžím vadilo, že Žižka vstupuje do jejich kompetencí a Žižka měl zase výhrady k praxi táborského duchovenstva. Žižka to vyřešil radikálně a odešel se svou družinou do východních Čech.

V létě, s pomocí kněze Ambrože, obsadil Hradec Králové (který patřil do pražského svazu) a spolu s Jaroměří, Časlaví a Dvorem Králové vytvořil vlastní husitský svaz. Žižku podporovali též dva vlivní páni, Viktorin a Hynek z Kunštátu a Poděbrad, otec a strýc pozdějšího krále Jiříka.

Vzpomeňme také na dvojí tzv. „konopištské hádání“ (1423) mezi pražskými a táborskými kněžími o sloužení Večeře Páně v ornátech nebo bez nich. Zdravý rozum zvítězil. Táborský kněz Prokop Holý odsloužil Večeři Páně v ornátu a pražský zastupce odložil alespoň vrchní roucho.

Žižka zvítězil ještě v bitvě u Strauchova dvora (4. 8. 1423), u České Skalice (6. 1. 1424) a u Malešova (7. června 1424), ale 11. října 1424 u hradu Přibyslavi umírá. Ostatky byly podle přání zesnulého uloženy v královéhradeckém chrámu sv. Ducha, podle nepotvrzených zpráv snad byly později převezeny do časlavského kostela Petra a Pavla. Při výzkumu se tam opravdu našly kosti a kalva (lebeční klenba), která nese stopy zranění na obou

V posledních letech Žižka věnoval svůj život a schopnosti zápasu o Boží věc a Boží zákon.

Žižkova mohyla u silnice ze Žižkova Pole do Přibyslavi, kde podle tradice Žižka zemřel

⁵ John W. O'Malley, *Jezuité*, Pragma, Hodokvičky 2015, s. 42–43.

očních výklencích. Jestli opravdu patřila Žižkovi, se už asi nedopátráme.

Zůstává nám tak památka na „Božího bojovníka“, který v posledních letech svůj život a schopnosti věnoval zápasu o Boží věc a Boží zákon.

Můžeme zde vzpomenout slova apoštola Pavla mladému Timoteovi: „*Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života*“ (1Tm 6,12) a jeho slova Efezskému sboru: „*Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy... Vezměte proto na sebe plnou Boží zbroj!*“ (Ef 6,12–13).

Bohumil Kafka:
Jezdecká socha
Jana Žižky
na pražském
Vítkově

„*Milost Ducha svatého račiž přebývati s vámi i s námi a osvítiti srdce i rozumy naše k vůli Synu všemohoucímu. Bratří v Pánu Bohu nejmilejší! Dávám vám věděti, že jsem nyní na Vilémově, a žádám vás některého, abyšte ke mně přijeli jeden z vás, abychom spolu rozmluvili o poctivé a líbezné*

našeho pána Boha všemohoucího. A takéť vám věděti dávám, žeť jsem s Tábořskými zostal za jeden člověk, a poddali sú se dobrovolně mne poslušni býti jakožto kdy; i kázalť sem pole sbírati a počelitť jsou. I takéť posielám do vašich měst, ať by všickni věrní byli nyní s veliký noci v středu neb konečně ve čtvrtku u Brodu Německého, abychom se pokáli tu, kdež sme zhřešili, a tu zůstali podle rady Božie za jeden člověk, a podle jeho zákona svatého a rady chudých i bohatých, v pravdách otce našeho pána všemohúcieho, proti nevěrným pokrytcům domácím i cizozemciem. Takéť věděti vám dávám, žeť jest kniže vyjelo pryč z země. A příměrie aby se panem Čeňkem nečinili, leč byšte měli i s jinými susedy okolo sebe. A o ty věci bohdá rozmluvíme. Datum in Vilémov feria sexta post annunciacionen Marie virginis gloriose.

Jan Žižka z Kalichu

Žižkův
dopis
z 1. dub-
na 1423

Slovutným, statečným bratřím v naději božie Bartoševi, Bernardovi z menšieho Tábora na Valečově buď dán.

Konference o vědě a víře v Londýně

Pavel Kostečka, kazatel v Moravskoslezském sdružení CASD

Na začátku srpna se v Londýně konala konference o vědě a víře pořádaná adventistickou organizací Geoscience Research Institute (GRI). Rád bych tuto organizaci podrobněji představil. Je totiž v našich končinách docela neznámá.

Jedná se o jednu z organizací založených Generální konferencí, podobně jako její sesterská organizace *Bible Research Institute* (BRI). Zástupci BRI byli mimochodem rovněž přítomni. GRI se věnuje tématu vědy a víry, evoluce a stvoření. Je to velmi důležitá služba, protože s rozvojem vědy je veřejnosti dennodenně nabízena myšlenka, že co je vědecké, je automaticky pravda a vše ostatní se musí podřítit pohledu vědců. Známý vtíp říká, že američtí vědci věří všemu, co američtí vědci zjistili, což dobře vystihuje soudobý postoj k vědě v západní společnosti, jejíž jsme součástí.

V naší církvi máme k vědeckému bádání velký respekt. Ellen Whiteová hlásala, že příroda a zjevení mají stejného původce a pravá věda a náboženství jsou ve skutečném souladu. Ellen Whiteová ve svých spisech i ve svých činech projevovovala kladný vztah k vědě. Povzbuzovala věřící, aby „získávali znalosti o vědách“ (2MR 301). Naléhala na Johna Harveyho Kellogga a pomáhala mu, aby získal náležité vědecké lékařské vzdělání. Dokonce vybízela k tomu, aby připravovaní služebníci „nejprve získali vhodný stupeň duševního vzdělání“, aby „mohli úspěšně čelit podivným formám omylů,

Dr. Ronny Nalin – ředitel GRI (specialista na třetihorní a čtvrtohorní sedimenty)

Rekonstrukce plejtváka obrovského v životní velikosti (největší živočich i savec na světě)

náboženských i filozofických, k jejichž odhalení je zapotřebí znalosti vědecké i biblické pravdy“ (GW 81).

Na druhou stranu je věda počínání lidské a jako takové vždy může být omylné. „Když současná věda odporovala Písmu, biblická pravda byla čoučkou, skrze kterou pohlížela na chronologická, historická a vědecká tvrzení“ (EGW Encyclopedia). Komu by to bylo těžké přijmout, ať se zahloubá do historie vědy. Každá vědecká teorie byla časem nahrazena novou, lepší. Nejde to jinak. Většinu přírody neznáme. Kdybychom znali, dokázali bychom vyléčit nemoci, které nás trápí. Kdybychom vše věděli, dokázali bychom vysvětlit podstatu vesmíru. Jenže současná věda se shoduje, že 85 % vesmíru je tvořeno záhadnou temnou hmotou.

Co jsem napsal, neříkám proto, abych vědu snížil, ale abych jí dal náležité místo. Ne menší, ale ani ne větší.

Vědomí tohoto je důležité i proto, že v současnosti se mnozí šarlatáni, šmejdí všeho druhu a prodavači všemožných ideologií zaštiťují slovem věda. Jejich cílem je získat do svých táborů nové zastánce.

Zpátky ke konferenci. Zúčastnilo se jí okolo 50 lidí. Přítomni byli GRI ambasadoři, mezi nimi i autor článku. Každá unie má svého ambasadora věnujícího se této otázce. Jeho úkolem je vyhledávat a koncentrovat kolem sebe odborníky na tuto problematiku a propagovat téma mezi širokou veřejností. Jeho úkolem je také připravovat tzv. Sobotu stvoření, která je čtvrtou sobotou v říjnu. Součástí konference byli ale i ambasadori vybraní studenti a čerství absolventi – za naši unii to byla Veronika Justrová. Těmto byl dáván přednostní prostor pro otázky, diskuse, navázání kontaktů pro jejich budoucí vědecké kariéry, což není častým jevem. Vědci se sdíleli

se svými výzkumy včetně problémů, se kterými se kvůli víře setkávají. Že jde o křesťanskou konferenci, se dalo ale velmi snadno poznat, protože ve chvílích společných modliteb nešlo o vědce a studenty, ale o Boží děti klečící před jedním Bohem. Cílem bylo studenty povzbudit na vědecké cestě a nabídnout možnosti dalšího rozvoje.

Součástí konference byla i návštěva slavného Muzea přírodní historie. Je známé svou rozsáhlou sbírkou, která čítá více než 80 milionů předmětů z různých oborů, které slouží mj. k propagaci evoluční teorie. Vynikající španělský paleontolog Raul Esperante nás pro tuto návštěvu vybavil materiálem plným zajímavých otázek. Otázek, které si také pokládejte, až vstoupíte do moderního přírodovědného muzea: Jsou tvrzení o evolučním původu života (a vlastně o čemkoli

jiném) faktem samým, nebo se jedná o interpretaci faktů? Jak se mohly uchovat měkké tkáně dinosaurů po dobu desítek milionů let? Co všechno by se muselo stát, aby se suchozemský savec samovolně přetvořil ve velrybu? Proč se neustále mění pohledy na původ člověka?

I když se jedná o téma vysoce odborné, velká pozornost byla věnována i dětem. Kdo se více zajímá o dinosauře a moderní počítače než děti? GRI proto připravila pro děti komiksy, videa, ale třeba i videohru, které bych rád v nejkratší možné době přinesl i českým a slovenským dětem. Z toho, co je k dispozici již nyní, mohu doporučit sérii Detektiv Zack a video s názvem Křesťané o vědě (<https://www.grisda.org/videos?album=10750177>). Stránky [grisda.org](https://www.grisda.org) pak doporučuji nejen dětem, ale všem, kdo se zajímají o dané téma.

Muzeum přírodní historie – kostra modré velryby (plejtváka)

Správa z výboru Slovenského združenia

Daniel Márfföldi, tajomník SZ CASD

V nedeľu 8. 9. 2024 sa uskutočnilo rokovanie nového výboru SZ CASD v Košiciach, v priestoroch stretávania sa zboru Cirkvi adventistov siedmeho dňa na Hlavnej ulici. Členovia výboru SZ CASD po spoločných modlitbách a uvažovaní nad Božím slovom, ktoré viedol tajomník Česko-Slovenskej únie CASD David Čančík, prijali tieto rozhodnutia:

1) Administratívne otázky

Schválený presun miesta konania rokovania decembrového výboru SZ CASD z Banskej Bystrice do **Popradu**. Bude sa konať v pôvodnom dátume, teda 8. 12. 2024, v zborovej budove cirkvi v Poprade.

2) Personálne otázky

- a) **Schválené a doplnené**, že kontaktnou osobou za SZ pre **Oddelenie diakonie** bude **Martin Homišin** a že **Oddelenie adventistickej služby rodinám (KD)** budú mať na starosti manželia **Nicole a Anton Duranovci**.
- b) **Schválené**, že **Alexej Muráň** bude pracovať ako projektový pracovník na plný úväzok pre zbory Prievidza, Topoľčany a Bánovce nad Bebravou, a to od 1. októbra 2024 do januára 2025.
- c) **Schválený** postup vedenia SZ CASD, na základe ktorého pôsobí **Simona Mojto** ako biblická pracovníčka od 1. 9. 2024 pre zbor Bratislava 1 na 50-percentný úväzok. (Ďalší 50-percentný úväzok má menovaná v štúdiu Nádej).
- d) **Potvrdené**, že od dátumu konania prvého rokovacieho dňa

konferencie delegátov SZ CASD, teda od 10. 3. 2024, **Nicole Duranová** ukončila svoju nástupnú kazateľskú prax a bola delegátkou konferencie zaradená do kategórie **kazateľ s povolením**.

3) Hospodárske otázky

- a) **Schválené** vypracovanie štúdie, na základe ktorej by sa mohol vypracovať predbežný rozpočet na rekonštrukciu budovy zboru v Čadci. Zároveň **schválené poverenie** pre Stavebný výbor SZ CASD, aby túto záležitosť riešil, v žiadnom prípade to však neznamená súhlas s navrhovanou rekonštrukciou budovy zboru. **Schválený** návrh uvažovať aj nad predajom jestvujúcej budovy s pozemkom a nad postavením nízkonákladovej budovy na novom pozemku.
- b) **Schválený** zámer miestneho zboru v Poproči pristúpiť k rekonštrukcii sociálneho zariadenia budovy zboru.

Schválené poverenie Stavebného výboru SZ CASD, aby túto záležitosť riešil aj s prihliadnutím na ďalší nevyhovujúci stav budovy.

- c) **Schválený** zámer miestneho zboru v Martine pristúpiť k rekonštrukcii sociálneho zariadenia aj vstupných schodov do budovy zboru v Martine, a to svojpomocne bez čerpania finančných prostriedkov z rozpočtu SZ CASD.
- d) **Záverom** rokovania miestny kazateľ košických zborov, zároveň člen VSZ CASD, Oliver Popovič, predstavil členom výboru SZ CASD krátku históriu, ktorou miestne zbory prešli od predaja budovy zboru na Tajovského ulici po kúpu stavebného objektu na Šarišskej ulici, a spolu s hosťom združenia Samuelom Ondruškom oboznámili členov výboru s reálnym stavom postupu prác. Následne nato si členovia výboru SZ CASD priamo na mieste prezreli celý objekt a vyjadrili spokojnosť s postupom prác na ňom.

Služba lidem se speciálními potřebami i na Slovensku

Josef Slowík, koordinátor Adventistické služby lidem se speciálními potřebami v ČSU

Po několikaletém úsilí můžeme konečně s radostí přislíbit, že adventistická služba lidem se speciálními potřebami bude nyní aktivněji působit i ve Slovenském sdružení naší církve. Podařilo se totiž najít ochotnou koordinátorku, která se této aktivity na Slovensku ujme.

Ani sebelepší záměry nebo kvalitní projekty nelze uskutečnit bez lidí, pro které se stanou posláním, a přestože jsme se dlouho pokoušeli najít takového člověka pro slovenskou část naší unie, z různých důvodů se nám to nedařilo. Troufám si ale dnes konstatovat, že Hospodin si pro tuto činnost svého člověka povolal a do našeho týmu díky tomu nově patří sestra Pavlína Sóradová, kterou také výbor Slovenského sdružení již pověřil koordinací služby lidem se

speciálními potřebami na území své působnosti.

Pavína Sóradová je čerstvou absolventkou vysokoškolského studia speciální pedagogiky a od září bude působit i v praxi zaměřené na práci s dětmi se speciálními potřebami. Ti, kdo se účastnili letošního Biblického týdne Slovenského sdružení, se mohli se sestrou Pavlínou seznámit i osobně při jednom z večerních programů, který byl věnován právě představení služby lidem se speciálními potřebami v naší církvi. Ostatní zájemci o naši službu budou mít určitě brzy podobnou příležitost

při některém ze setkání, která pro Slovenské sdružení již plánujeme.

Těšíme se, že už v následujícím roce tak budeme moci realizovat řadu aktivit zaměřených na větší otevírání našeho společenství pro lidi s různými druhy postižení a znevýhodnění a že se i sami tito lidé budou moci také na Slovensku více zapojovat do církevního života, sloužit svými dary a stát se požehnáním pro své sourozence v Kristu i okolní společnost. Pro

naplňování tohoto záměru jsme připraveni díky projektové podpoře nabízet pomoc, poradenství, konzultace, semináře a workshopy a v některých aktivitách i finanční pomoc k tomu, aby se jak jednotlivci ochotní k dobrovolnické službě, tak také sborová společenství a církevní instituce mohli spolu s námi podílet na snižování a odstraňování bariér, které jakkoliv brání lidem se speciálními potřebami v přístupu do naší církevní rodiny i k samotnému evangeliumu.

Informace o Adventistické službě lidem se speciálními potřebami včetně kontaktů a podpůrných materiálů můžete najít na webu bezbarier.casd.cz, kontaktovat nás můžete také přímo přes e-mailovou adresu bezbarier@casd.cz.

RAIL tour 2024

Jan Havelka, kazatel Moravskoslezského sdružení CASD

„Přes hory, přes doly, na čas a za body.“ To je motto závodu RAIL tour, který pořádá křesťanská studentská organizace INRIroad. Letos proběhl již po čtrnácté, a to v termínu 22.–26. 7. 2024. Zúčastnilo se ho 18 týmů a 81 závodníků a navigátorů. Mezi nimi byli lidé věřící (z CASD i jiných církví) i nevěřící, noví účastníci i lidé, kteří se účastní pravidelně. Již tradičně byl závod zahájen v neděli odpoledne společným opékáním pizzy na zahradě modlitebny olomouckého sboru CASD. Samotný start pak proběhl v pondělí ráno na Dolním náměstí.

Závod má po letech již ustálená pravidla a víceméně se mění jen bonusové úkoly, které závodníci mohou během necelých pěti dní plnit. Letos se jednalo například o fotku se studánkou, starým motorovým vozem řady 810, obecním úřadem obce s méně než 100 obyvateli, zmrzlinou nebo musel mít každý na všech fotkách daného dne zakryté jedno oko svým kolegou, což odkazovalo na šestisté výročí úmrtí Jana Žižky.

V pátek odpoledne 27. července jsme se opět všichni potkali v Olomouci a netrpělivě jsme očekávali vyhlášení vítězů.

A jak to letos dopadlo? Zvítězil tým Zelených, který za 32 navštívených míst (tzv. checkpointů) získal rekordních 163 bodů.

Proto jsem vyzpovídal Markétu Bosákovou, která se akce účastnila letos poprvé a rovnou se ocitla mezi vítězi.

Proč ses přihlásila na RAIL tour?

V den ukončení registrace jsem zahlédla inzerát od Davida, že shání někoho do svého týmu, tak jsem ho požádala o více informací. Ty mě velice zaujaly a hned jsem šla do toho. Mám ráda nové výzvy a ráda překonávám své hranice.

Jakou jsi měla představu o závodu před startem?

Představu jsem měla takovou, že procestuji velkou část republiky a podívám se do míst, která jsem ještě neviděla. To se také splnilo.

Naplnil první den tvoje očekávání?

Věděla jsem, že závod bude velice náročný, ale netušila jsem, že bude náročný od první sekundy až po tu poslední. Hned první den jsme měli v nohách přes 50 km.

Jaké bylo tempo po zbytek závodu?

Tempo bylo stejné po celý zbytek závodu. Tedy rychlé a velmi náročné.

Narušil někdy déšť nebo zpoždění vlaku vaše plány?

Co se týče deště, tak jsme měli štěstí a pouze jednou jsme museli vytáhnout na hodinku pláštěnky. Ale žel u zpoždění vlaku jsme už takové štěstí neměli.

V úterý večer, kdy jsme cestovali z Děčína, náš vlak zastavil a dle sdělení průvodčí jsme nemohli dále po trase pokračovat. Někde totiž spadly dráty, vlak před námi nemohl dále jet a nikdo netušil, jak dlouho to bude trvat. Vlak měl nakonec zpoždění přes dvě hodiny a náš plán jsme museli lehce pozměnit. Ale naštěstí nám to naše plány nezkažilo nijak výrazně.

Je pravda, že se na RAIL tour moc nespí a nejí?

Ano. Tohle žel pravda je, pokud tento závod jdete vyhrát. Musíte počítat s tím, že pokud máte štěstí, tak alespoň jedenkrát za den máte teplé jídlo, a to ještě musíte jíst téměř za pochodu. Na sněžení jídla máte třeba jen 10–15 minut. Občas jsem si jídlo musela nechat zabalit a jíst třeba na nádraží nebo ve vlaku. A spánek? Kromě bonusového úkolu, kdy jsme spali něco málo přes pět hodin, jsme spávali po chvilkách

ve vlaku, když jsme zrovna přejížděli na další checkpoint.

Jaký byl tvůj nejlepší zážitek?

Nedá se říct, jaký je můj nejlepší zážitek. Celý závod byl pro mne jedním velkým zážitkem, kdy jsem mohla poznat spoustu skvělých lidí. Ale ten pocit, když po celém náročném týdnu dojdete do cíle, je opravdu k nezaplacení. Pocit štěstí a euforie, kdy si uvědomíte, čím vším jste si prošli, co vše jste dokázali a vše

jste to zvládli. A to hlavně díky úžasným lidem z týmu, kteří se navzájem podporovali.

Jaký byl tvůj nejhorší zážitek?

Také nelze říct, jaký je můj vyložené nejhorší zážitek. Celkově je nejhorší ta únava a vyčerpání, kdy si občas řeknete: „Proč tohle dělám?“ Několikrát máte chuť s tím skončit. A také neustálý stres, jestli vám vše vyjde podle plánu a zda stihnete vlak nebo jestli nějaký nebude mít zpoždění. Zde opravdu hraje roli každá sekunda.

Co kromě puchýřů si ze závodu odnášíš?

Kromě puchýřů si odnáším spoustu skvělých nezapomenutelných zážitků. Chtěla by ses zúčastnit i příští rok? Možné to je. Nechte se překvapit. Třeba se s některými uvidíme na příštím ročníku.

Děkuji za rozhovor a já věřím, že se uvidíme.

Budu se těšit ze setkání na patnáctém (slavnostním) ročníku RAIL tour!

Víkend pro manželské páry i jednotlivce

V rámci aktivit ASR jsme pro vás připravili setkání s programem nejen pro manželské páry, ale i pro jednotlivce.

Síla biblických příběhů – 04

„... miluj svého bližního jako sám sebe“ aneb „buď dobrý sám k sobě“

Setkání proběhne v termínu 1.–3. listopadu 2024. Během programu budeme jako obvykle čerpat z psychologie i teologie a **budeme volně navazovat na téma: Stud, vina a odpuštění**, které bylo obsahem našeho setkání v roce 2021. Nevšedním způsobem se ponoříme do biblických příběhů, aby mohly vstoupit svojí léčivou silou do našeho života a do našich vztahů.

Sejdeme se v nádherném prostředí Krkonoš v Penzionu Hájenka na Rezku (<http://krkonose-rezek.cz/index.php/cs/>). Příjezd je v pátek od 17 hodin k registraci a ubytování, večere od 18 hodin. **Program začíná společným zahájením v 19.20 hod.** Ukončení plánujeme nedělním obědem.

Prosíme o včasný příjezd na zahájení. Z řady důvodů chceme vaši přihlášku podmínit účastí na celém programu již od jeho začátku až do samého konce.

Cena za seminář, ubytování a plnou penzi je 860 Kč/os/den. Po dohodě lze využít dotovanou cenu pro rodiny s nižšími příjmy 710 Kč/os/den (dotace se nevztahuje na děti – ceny na webu objektu). Tuto možnost následně uveďte do přihlášky.

Dále chceme doporučit:

- abyste přijeli bez dětí (pokud to však nebude možné, zavolejte včas pro individuální dohodu kvůli hlídání),
- abyste si přivezli vlastní přezůvky, ručníky a povlečení (případně lze povlečení zapůjčit za 70 Kč/os),
- abyste si přivezli papír a tužku,
- aby muzikanti přivezli hudební nástroje.

Získat další informace a stáhnout tuto pozvánku k tisku můžete na adrese:

https://ceskesdruzeni.cz/mv_2024_11. Na těchto stránkách si můžete stáhnout také přihlášku k vyplnění.

Prosíme, abyste se v případě zájmu přihlásili ihned (kapacita je omezená), nejpozději však do 20. října na e-mailové adrese j.em@seznam.cz.

Víkendem vás budou provázet a na vás se těší

Jan & Olga Ejemovi, tel.: 739 345 676, 724 103 251

Předpokládaný program:

- pátek 19.20 – zahájení, interaktivní program, diskuse
sobota 9.00–12.00 – čtení z Bible, interaktivní program, diskuse
13.00–15.30 – volno: procházka, odpočinek atd.
15.30–18.00 – čtení z Bible, interaktivní program, diskuse
20.00–21.00 – volno, program dle dohody
neděle 9.00–11.30 – čtení z Bible, interaktivní program, diskuse
11.30–12.30 – závěrečná reflexe, ukončení

Miss Justýna Zedníková pomáhá dětem v Bangladéši

Martina Špinková, koordinátorka PR aktivit a dárcovství ADRA ČR

Miss ČR 2023 Justýna Zedníková není jenom žena s krásnou tváří. Kromě modelingu podporuje také vzdělávání znevýhodněných dětí v Bangladéši.

Justýno, jak ses dostala k „adopci dětí“ v programu BanglaKids?

Dlouho jsem hledala, jak pomáhat druhým. A protože jsou mi velmi

blízké děti, tak jsem začala docházet do Klokánku, podporovala jsem dobrovolníky atp. Ale zároveň jsem si říkala, že bych chtěla zkusit pomáhat i v zahraničí.

Tak jsem hledala, našla Adru a projekt BanglaKids. „Adoptovala“ jsem si chlapečka a ve formuláři zaškrtnla, že bych se s ním chtěla v Bangladéši setkat. To mě hrozně lákalo.

A to se povedlo! Jak jsi prožívala setkání se Sonjoyem, kterého podporuješ ve studiu?

Já jsem se strašně těšila na to, až se s ním setkám. Zároveň jsem byla i trošičku nervózní. Ale pak jsme přijeli do té školy, děti nás krásně přivítaly, a tam jsem poprvé uviděla Sonjoye

v davu dětí. A potom, když ho zavolali, tak mě zavalila vlna emocí. Nevěděla jsem, co budu dělat, jakým způsobem s ním budu mluvit. Ale Sonjoy přišel ke mně a objal mě. Začala jsem brečet... Bylo to fakt neskutečné, strašně krásné. Nečekala jsem, že to bude asi nejsilnější a nejmotivnější zážitek mého dosavadního života.

Co ještě bylo pro tebe v Bangladéši silné?

To, že jsem mohla vidět, jak tam lidé žijí. V České republice a v Evropě si to vůbec nedokážeme představit. V takovém malinkatém domečku, pomalu to nemá ani střechu, lidé často musejí spát na zemi. A ještě mě dojímalo i to, jak jsou zde lidé hrozně hodní. To tomu dodává další rozměr.

Taky se mi líbilo vidět čistou dětskou radost, když dostaly míč, švihadlo nebo Ludu, což je obdoba hry Člověče, nezlob se. Děti jsou tu šťastné z každé maličkosti.

Setkání se Sonjoyem tě pak motivovalo i k adopci 10leté holčičky.

Ano, je to tak. Když jsem viděla, v jakých podmínkách žije, tak bych to vzdělání chtěla dopřát nejen jí, ale co nejvíce dětem v Bangladéši. Takže jsem si adoptovala holčičku. Prostě jsem si nemohla pomoci.

Co bys popřála nejen bangladéšským dětem?

Přála bych jim, aby všechny mohly vyrůstat v těch nejlepších podmínkách, s milujícími rodiči. Aby tak měly ten nejlepší základ do života. A taky, aby se všechny mohly vzdělávat, protože vzdělání jim přinese úplně jinou budoucnost.

Taky bych chtěla poděkovat všem lidem, kteří jakkoliv pomáhají a dělají tento svět krásnějším pro ostatní lidi.

Rovněž i my takovým lidem i tobě za příspěvek k lepšímu světu děkujeme.

Smysluplná církev pro generaci Z

Radim Toman, kazatel Moravskoslezského sdružení CASD

**„A mladé víno se nedává
do starých měchů, jinak se
měchy roztrhnou, víno vyteče
a měchy přijdou nazmar.
Nové víno se dává do nových
měchů, a tak se uchová obojí.“
Matouš 9,17**

Generace Z je společný název pro skupinu lidí narozených od roku 2000 do roku 2010. Říká se jim internetová generace, děti nového tisíciletí nebo zoomerů. Jednoduše jde o naši současnou mládež (14–24 let). Touží po rovnováze mezi osobním

a pracovním životem, smysluplnosti, flexibilitě, ale i atraktivním pracovním prostředím. Mladí však stále nezapomínají na tradiční hodnoty a ocení možnosti pro rozvoj dovedností, práci na zajímavých projektech.

Když se řekne smysluplná církev, tak tato mladá generace si představí něco jiného

než generace předchozí. Smysl vidí spíše v tom, jak staré pravdy aktuálně a srozumitelně předávat a žít. Naopak nesmyslné jim přijde lpět na formě, která jejich vrstevníky nemá šanci oslovit.

**Mladá generace
vidí smysl v tom,
jak staré pravdy
aktuálně a srozumitelně
předávat
a žít.**

Stejně jako si kladou otázky, proč se musejí ve škole učit spoustu informací, které nikdy nepoužijí. Kladou si otázky i v duchovním životě, jak ta či ona biblická pravda je relevantní či nikoliv. Jsou generací, která více než kterákoliv před nimi se nebojí zpochybňovat a ověřovat ustálené skutečnosti. Rozhodně před nimi neobstojí argument: „Takhle jsme to vždycky dělali“, ani na otázku: „Proč?“ odpověď: „Protože jsem to řekl!“

Zdali bude církev pro tuto generaci smysluplnou, závisí na tom, jestli bude ochotná vést laskavou diskusi o pochybnostech, o hledání hlubšího smyslu, o respektování toho, že mohou mít odlišný pohled. Smysluplná církev je pro tuto generaci církev, která neútočí na druhé, ale hledá společnou cestu. Je to církev zaměřená spíše na vztahy než na pravdu.

To, jak církev vypadá a jak se prezentuje uvnitř (během bohoslužeb – liturgie), ale i navenek (médiá, sociální sítě, PR) je další klíčovou věcí. Možná nám to může připadat povrchní, ale je za tím touha prezentovat Boha a víru lákavě. Chtějí být na svou církev hrdí a chtějí se jí chlubit. Je pro ně běžné sdílet na sociálních sítích svůj život, a pokud bude církev pro ně dostatečně zajímavá, budou ji automaticky sdílet také.

Když už se Generace Z nadchne pro nějakou věc, protože vnímá, že jí to dává smysl, je její slabinou vytrvalost. Někteří sociologové tuto generaci nazývají „vločkovou-křehkou“ – to proto, jak se vyrovnává s tlakem. Na rozdíl od generací předchozích, které měly silný závazek – když někdo něco řekl, tak to splnil nebo dotáhl –, tato generace s tímto zápasí. Je to tudíž i výzva pro církev nevzdat to s nimi, když to napoprvé nevyjde, ale podpořit je. Podobně jako to udělal Barnabáš pro Marka, když toho bylo na něj moc.

Pokud myslíme vážně, že mládež (14–24 let – Generace Z) je naší prioritou, protože velmi brzy nahradí generace předchozí, stojí nejen za zamyšlením, jakou církev se snažíme budovat. Jestli je to církev, která dává smysl generacím stávajícím a předchozím, anebo se odvážíme naslouchat těm novým, aby dávala smysl i jim.

Ježíš vypráví podobenství o smysluplné církvi. Mluví o vinaři, který se snaží uchovat

to, co je smyslem jeho práce.

Víno. Protože to je prozíravý vinař, ví, že mladé víno musí nalít do

pružných měchů. Měchů, které odolají tlakům, pochybnostem, hledání, zbrklosti, nadšení. Pokud by jednal jinak – nesmyslně –, pak by jeho dřina přišla vniveč. Ježíš tímto podobenstvím církev staví před výzvu jednat stejně. Nikdo si přece nepřeje, aby nové víno přišlo nazmar.

Aby byla církev smyslu-plná, musí být smysluplná pro všechny generace, nejen pro některé. S úctou a péčí se musí starat o ty nejstarší a s laskavou trpělivostí doprovázet ty nejmladší. Jsem přesvědčený, že od starších může čerpat zkušenost a hodnoty a od mladých nápady, energii a aktuálnost.

Církev musí být
smysluplná pro
všechny generace,
nejen pro některé.

Představujeme nové administrátory

Rozhovor s novými lidmi ve vedení Česko-Slovenské unie CASD a jednotlivých sdružení

V letošním roce byli na konferencích unie a jednotlivých sdružení zvoleni čtyři lidé do nových služebností. S třemi z nich přinášíme rozhovor v tomto čísle, s novým předsedou Česko-Slovenské unie připravujeme rozhovor do příštího čísla časopisu Advent. Redakce

Víra je vztah, ne zvyk

Rozhovor s novým tajemníkem Česko-Slovenské unie CASD Davidem Čančíkem

1. Řekni nám něco o sobě, co bys chtěl, aby o tobě lidé věděli.

Jsem z adventistické rodiny, vyrůstal jsem v libereckém sboru.

Jsem Bohu vděčný za rodiče i za to sborové společenství, protože tam jsem se prvně setkal s Bohem. Tam byli lidé, kteří mi byli vzorem ve své zodpovědnosti vůči tomu, jak Bohu rozuměli. Nemám celou řadu darů, které bych chtěl mít. Nejednou jsem si však ověřil, že dostávám vždy to, co ke své službě i životu potřebuji. Dlouho mi trvalo, než Bůh uznal, že mi může svěřit manželku a děti. O ně je tedy v posledním desetiletí můj život plastičtější, náročnější a veselejší.

2. S jakými plány vstupuješ do role tajemníka unie?

Úkolem unie je propojovat spolupráci všech tří sdružení sborů, které máme. Propojovat naši Českou a Slovenskou církev s adventisty jinde ve světě a být srozumitelným zástupcem církve v tomto státě. Z mého pohledu máme velké rezervy právě v té srozumitelné komunikaci. Umíme vše, co s tím souvisí, technicky velmi dobře zajistit. Máme nástroje, které většina církví nemá k dispozici. Tím myslím mediální centra, nakladatelství, různé weby, sociální sítě apod., ale nejsem si jistý, že vždy přesně víme, co chceme říct a komu.

Mnoho let jsem se věnoval dětem zejména v oddílech Pathfinderu a tato

zkušenost mě naučila, že děti mají různé potřeby v různém věku, ale také každá věková skupina mluví trochu jiným jazykem. Nebudu-li toto respektovat, nemám šanci je oslovit. Myslím, že potřebujeme víc přemýšlet a diskutovat o tom, co chceme říct, a pak to překládat do různých forem a „jazyků“. Možná dokonce mít odvahu používat komunikaci, která nám není vlastní, ale je srozumitelná pro konkrétní cílovou skupinu. V tomto vidím velkou výzvu pro církev, ale i pro sebe.

3. Čemu se rád věnuješ, když odpočíváš?

Rád cestuji, poznávám nová místa. Pomáhá mi to získávat nadhled, ale i uvědomovat si vděčnost za to všechno, co jsem od Boha dostal. Za to, kde žiji a v jakých podmínkách. Můj „nepracovní“ čas je však v současné době hlavně spojen s našimi dvěma dětmi, kterými nás Bůh obdařil. Cítím stejnou zodpovědnost neselhat jako rodič, tak jako chci zodpovědně plnit roli tajemníka. Asi nic z toho se nevejde do kategorie „odpočívání“, ale nevádí mi to, naopak se tím cítím naplňován.

4. S čím má podle tebe církev největší problém a co lze udělat pro změnu?

Netroufám si církev hodnotit. Vždyť ta se skládá z mých bratrů a sester, a kdo jsem já, abych se stavěl nad to. Já osobně vidím velké nebezpečí ve sklouzávání do vyjetých kolejí, kdy se pro mne víra stane zvykem, a ne živým vztahem. Ostatně stejně nebezpečí hrozí i v manželství. Ani tam neexistuje zázračná pilulka. Komu na jeho vztahu záleží, musí do něj každý den investovat úsilí, být kreativní. Navzdory tomu, že se mi mnohdy nechce, jsem unavený a láká mě něco úplně jiného. Stejně je to se vztahem

k Bohu. Církev, to jsme my všichni a na duchovním zdraví každého z nás závisí to, jaká je a bude.

5. Je nějaký biblický verš nebo citát, které máš rád a proč?

Mám rád Jozuovu výzvu k izraelskému národu. Také dnes je třeba rozhodnout se pro Boha, anebo pro něco jiného. Udělejte to, ale ať už bude vaše volba jakákoli, já a můj dům budeme sloužit Hospodinu. Každý jsme zodpovědní za svoji odpověď na Boží pozvání, povolání. To za nás žádná církev nevyřeší. Zároveň se však můžeme vzájemně podporovat a pomáhat si. Mám radost z toho, že naše sborová společenství většinou tuto roli plní. Musíme si však také uvědomit, že ten, kdo nesleduje cestu, dříve nebo později zabloudí.

Bůh má s každým z nás svůj plán

Rozhovor s novým tajemníkem Českého sdružení CASD Janem Matouškem

1. Řekni nám něco o sobě, co by o tobě lidé měli vědět?

Pocházím z Podkrkonoší, kde jsem také poznal Ježíše Krista skrze přednášky

NET '98. Dodnes jsem velmi vděčný trutnovskému sboru, že do přednášek šel. Jsem šťastně ženatý a manželka Jancza je mi posilou. Miluji život, Boha, lidi, rozhovory, dobré jídlo a pití, hudbu a českou kinematografii. Toužím po tom, aby nás (s manželkou) Bůh

použil pro šíření dobra tam, kde se nacházíme.

Vystudoval jsem Obchodní akademii v Trutnově, Teologický seminář na Sázavě, absolvoval různé kurzy včetně pětiletého psychoterapeutického výcviku.

Nástupní praxí jsem prošel ve sboru Praha-Smíchov. Poté jsem sloužil ve sborech Litoměřice, Roudnice nad Labem, Ústí nad Labem, Chomutov, Most, Litvínov a Teplice. Během kazatelské služby jsem po nějaký čas působil jako okrskový kazatel v Severních Čechách a byl jsem okrskovým vedoucím v Klubu Pathfinder – Severní hvězda.

Jsem vděčný, že jsem mohl učit ve školách jako lektor programů primární prevence Etické dílny®. Nadále budu rád součástí výkonné rady KP a týmu JOMO pro vzdělávání a zmocňování mladé generace.

2. S jakými plány vstupuješ do role tajemníka Českého sdružení. Co bys chtěl posunout nebo „vylepšit“?

Roli tajemníka ČS CASD jsem přijal s bázní a chvěním. Věřím, že Bůh má s každým z nás svůj plán a využívá našich obdarování. Spoléhám se na jeho zaslíbení a doufám, že bude-li v mé službě převládat Boží Duch, bude to dobrá služba (to rozhodnutí nejpozději další konference ČS). Jednoduše řečeno – rád bych byl církvi užitečný. Konkrétně např. těmito kroky:

- Nebýt tajemný tajemník, ale ten, kdo „odtajňuje“. Zůstávat u věcí samých, nenechat je zapadnout, pomáhat hledat řešení, odpuštění, cestu...
- Rád bych byl bratru Vurstovi i bratru Komárkovi upřímným a podporujícím kolegou.
- Chtěl bych podporovat kazatelský tým i sbory – přinést podporu služebníkům.

- Starat se o administrativu, která má zefektivňovat a pomáhat služebníkům.
- Inspirovat sbory a vedoucí pro blízký a otevřený vztah s Ježíšem i lidmi okolo nás. Rozšiřovat obzory a způsoby prožívání evangelia.
- Zmocňovat mladou, nastupující generaci a umožňovat jim zapojování do života církve.

3. Čemu se rád věnuješ, když odpočíváš?

Můj ideální odpočinek je spojen se sluchátky na uších nebo s knihou v ruce. Když je na odpočinek více času, rád sednu na svou motorku Suzuki Bandit 1200S a vyrazím poznávat krásy naší vlasti. Když je čas na cestování, rád navštívím svůj oblíbený Londýn.

4. S čím má podle tebe církev největší problém a co lze udělat pro změnu?

Jaký je největší problém církve? Mohu nabídnout osobní pohled. Toužíme být akční a schopní – někdy až všeho schopní. Ale hledáme a usilujeme o naplnění Boží vůle? To je otázka za milion a odpověď nesmí vycházet z naší představy, ale z modliteb a dotazování se Hospodina. Tak můžeme být světlem a solí tomuto světu.

5. Je nějaký biblický verš nebo motto, které máš rád a proč?

Mezi moje životní motta patří:

- „Kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, skot v ohradách nebyl, já budu jásosem oslavovat Hospodina“ (Abk 3,17).
- „Podle toho poznají, že jste moji učedníci, máte-li lásku jedni k druhým“ (J 13,35).
- „A tak zůstává naděje, víra a láska. A největší z té trojice je láska“ (1K 13,13).

Autentickosť vzťahov je kľúč

Rozhovor s novým hospodárom Slovenskeho združenia CASD Danielom Majdišom

1. Jaké důležité momenty jsi v životě zažil?

- Detstvo v malebnej dedinke Zázrivá;
- po strednej civilná vojenská služba vo vydavateľstve Advent-Orion;
- zalúbenie sa do Janky;
- tlačiarenská firma s rýchlym profesijným rastom;
- narodenie prvej dcéry Rebeky;
- druhá dcéra Elizabeth;
- úžasné aktivity martinského zboru pre mesto, deti a mládež;
- nečakane očakávaný syn Hugo;
- život cirkvi, rodiny, práce v plnom prúde;
- COVID-19;
- stagnácia aktivít;
- prehľbovanie myšlienky pomôcť aspoň jednému dieťaťu z detského domova;
- z neba darovaná Melisa;
- výzva byť hospodárom SZ;
- sťahovanie sa do mesta Bratislava.

2. S jakými plány vstupuješ do role hospodára SZ. Co bys chtěl posunout nebo „vylepšit“?

V odpovedi na prvú otázku som spomenul veci, ktoré o mne mnohí viete, veci, ktoré sa udiali a šli veľmi rýchlo, tie, ktoré spontánne život prinášal, niekedy Božím darom, niekedy ľudským úsilím, niekedy pôsobením našich priateľov a kamarátov... no je pár vecí, ktoré

mám ako víziu, veci, ktoré nechcem vymyslieť a ovplyvniť ja, ale denne ich predkladať Bohu:

- čas na uctievanie Najvyššieho;
- stráviť viac času s rodinou;
- láska k biednym a trpiacim;
- vyrovnať/zlepšiť bilanciu „má dať“ a „dal“;
- hľadanie efektivity v hospodárení;
- podpora a zázemie kazateľom, biblickým pracovníkom, členom cirkvi...

3. Čemu se rád věnuješ, když odpovíváš (koníčky, zájmy)?

- Dobrá kniha;
- dobrá túra;
- dobrá voda – ideálne 8 °C (nemyslím kofola);
- dobrý bedminton (nemusím vyhrať).

4. S čím má podle tebe církev největší problém a co lze udělat pro změnu?

Autentickosť vzťahov s Bohom aj s ľuďmi, skutočné prežívanie viery s pôsobením Ducha Svätého. Želám si, aby sme denne prežívali a nielen čítali Písmo sväté, lebo to, že o tom často len hovoríme, naše deti, mládež a priateľov k Ježišovi nepritiahne. Pritiahne ich, keď budeme ozajstní, živí, láskaví, autentickí.

5. Je nějaký biblický verš nebo motto, které máš rád a proč?

Toto je jeden z mojich obľúbených výrokov Biblie: „Kráľ im odpovie: ‚Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.‘“ Mat 25,40

Motto, resp. citát, ktorý mám rád: „Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí. Kdo myslí jenom na sebe, ochudí jiné o sebe, ochudí sebe o jiné, zakrní a zahyne.“ Jan Werich

ADRA Slovensko prináša útechu a podporu

Stanislav Bielik, riaditeľ ADRA Slovensko

Po dvoch dňoch za volantom sme opäť zakotvili v Černihvskej oblasti na Ukrajine. Navštívili sme škôlky a školy, kde sme spolu s našimi partnermi dokončili výmenu okien a strechy a odborné zhodnotili kvalitu práce, aby sme mohli podať správu našim donorom z Nadácie Pontis a Taipejskej reprezentačnej kancelárie v Bratislave.

Samozrejme, nemohli sme prísť s prázdnyimi rukami, preto sme doplna naložili náš Help Team Bus a dve dodávky.

Urobili sme tiež „malý výjazd“ z Černihiva do mestečka Novhorod-Siverskyj a okolitých dedín. Otec Michail, ako ho tu volajú, povedal, že je to neďaleko, len asi 180 km na severovýchod do oblasti, ktorá hraničí s Ruskou federáciou a kde stále prebiehajú boje. Mesto je veľmi pokojné napriek polohe, preto sa sem sťahuje mnoho ľudí

z okolitých dedín, kde je v poslednom období naozaj rušno.

V miestnej nemocnici sme odovzdali zdravotnícky materiál, ktorý poskytli naši priatelia z Nemecka. Pani riaditeľka so svojím tímom má kopolu roboty, málo personálu a obmedzené zdroje. Preto s veľkou vďakou prijala každú pomoc a rada by spolupracovala aj naďalej. Najviac potrebujú sterilný materiál, infúzne súpravy, podložky pre pacientov, obväzový materiál, invalidné vozíky a obdobné potreby. Vďační sú za čokoľvek, pretože do tejto oblasti naozaj málokto prináša pomoc.

Michail, ktorý je pastorom, vojenským kaplánom a súčasne dobrovoľníkom ADRA, nás priviedol do malého kostolíka Cirkvi adventistov siedmeho dňa, ktorý slúži aj ako humanitárny sklad a centrum pomoci. Zišli sa tu mnohodesné rodiny, aby osobne prevzali balíky potravinovej pomoci, šatstva i malé ruksaky s darčekom pre deti. Tie boli spočiatku veľmi nesmelé, ale darčeky a lopta prelomili bariéry a o chvíľu už šantili spolu s našimi dobrovoľníkmi. Veď o tom je detstvo, ktoré im vojna zobrala... Školy sú pre každodenné popluchy a ostreľovanie zatvorené a deti väčšinou sedia doma a učia sa online.

Miestni veriaci nám pripravili skromné občerstvenie a krátko modlitbou nás zverili pod ochranu Pána Boha na cestu do dedín v blízkosti frontovej línie.

Dediny Mamekine a Smiac sú do slova odrezané od sveta. Prechádzame cez kontroly a blokposty, Michail rieši povolenie na vstup, všade sú upozornenia na míny. Michail tu pozná každý dom a vie, kde žijú rodiny s deťmi, ktoré ostali. Domčeky sú drevené, veľmi skromné a všetko vyzerá, akoby sa tu zastavil čas. Z dvora najprv vybehnú deti, potom aj mamy – spočiatku ustráchané, ale o chvíľu už majú úsmev na tvári.

Deti šantia, akoby sa nič nedialo. Do školy nechodia, učia sa online cez mamin mobil, lebo počítače nemajú. Naša kolegyňa Adriana bola vo svojom živle, keď sa im mohla prihovoriť, rozveseliť ich a odovzdať im darčeky. Kinderčokoládky od donora zo Slovenska dorazili až sem a zožali veľký úspech. Tešili sme sa spolu s nimi a slzy sme si nechali až na cestu späť, keď na nás doľahla realita rodín a detí, ktorým vojna zobrala detstvo.

A najsilnejší zážitok? Keď sme v jednej z naozaj chudobných rodín odovzdávali balík s potravinami, matka obkolesená krdlom detí nám povedala: „Ďakujem pekne. Dajte radšej susedom. Oni to potrebujú viac. My ešte máme zemiaky aj pšenicu a kukuricu, s tým si vystačíme...!“

Trmácame sa rozbitou cestou späť do Černihiva a hlavu máme plnú veselých i smutných príbehov, ktoré napísal tento život... A už dnes vieme, že budeme pokračovať v tom, čo robíme, lebo nám to dáva zmysel.

Příběh Aliho: Muž v bílém

Následující vyprávění je převzaté z webových stránek <https://maninwhite.me> a je příkladem toho, jak Bůh prostřednictvím snů zjevuje muslimům scény z Bible a přivádí je k Ježíši, kterého mnozí z nich potkávají ve snech jako Muže v bílém. Další zkušenosti jsou dostupné přímo na webových stránkách, které existují v angličtině, ruštině, turečtině a němčině. Možná se budou líbit i vašemu místnímu prodáváči kebabu. Co říkáte?

Jmenuji se Ali a je mi 20 let. Vyrostl jsem v Pákistánu v rodině, která si váží islámu a plní si náboženské povinnosti, jakými jsou modlitba pětkrát denně, práce v da'wa (misii), půst, péče o chudé, placení zakátu (dary potřebným) atd. Fanaticky jsem

praktikoval své náboženství, odmítal jsem dokonce mluvit s nemuslimy, protože to byli nevěřící, a já jsem nechtěl ztratit svůj věčný život kvůli tomu, že bych se s nimi stýkal.

Měl jsem dva sny, ve kterých jsem viděl Muže v bílém. První sen jsem dostal, když mi bylo osm let. Viděl jsem v něm Alláha. Bůh se mi zjevil v bílém oděvu zářící jasným světlem.

Krajina
v Pákis-
tánu

Neviděl jsem jasně jeho tvář. Pak ke mně Alláh promluvil. Nepamatuji si ten rozhovor, ale pamatuji si, jak jsem byl šťastný a naplněný pokojem v jeho přítomnosti. Zároveň jsem cítil jeho majestát.

Když mi bylo 18 let, měl jsem další sen o stejném Muži v bílém. Byl jsem s ním na bitevním poli, kde 10 nebo 12 mužů bojovalo proti drakovi a jeho vojsku. Ta bitva byla hrozná, ale nakonec Muž v bílém porazil draka s jeho nepřátelskou armádou. Měl jsem tu čest sedět s ním, mluvit s ním a učit se od něho. Byl jsem tak neuvěřitelně šťastný, že jsem po jeho boku, že nedokážu popsat svoje pocity. Byl jsem naplněný pokojem a radostí, jaké jsem nikdy předtím nezažil.

Když jsem se probudil, chtěl jsem tomu snu porozumět. Ptal jsem se různých lidí, co to znamená, ale nikdo mi nedal uspokojivou odpověď. Začal jsem hledat na internetu, až jsem na vašich webových stránkách našel článek, který vysvětloval, že Alláha můžeme vidět ve snech. Napsal jsem vám dopis s otázkami: Kdo byl ten Muž v bílém? Kdo byl ten drak? Proč proti sobě vedli válku? Proč mi byl ukázán ten sen? Co to znamenalo?

Žasl jsem nad odpověďmi, které jste mi po prvním kontaktu poslali zpět. Byly úžasné. Poslali jste mi několik veršů z Indžílu (Nového zákona), které popisují přesně to, co jsem viděl ve snu. To mě ohromilo!

„A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký

Na trhu
v Pěšá-
varu

drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. A slyšel jsem mocný hlas v nebi: „Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti. Proto jásejte, nebesa a všichni, kdo v nich přebýváte! Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá.“ (Indžíl, Zj 12,7–12).

Po přečtení těch veršů jsem byl v šoku. Tohle že je z Indžílu? Myslel jsem, že křesťané ho změnili a zkazili. Ale bylo tu úplně přesně popsáno to, co jsem viděl ve svém snu! Nemohl jsem odolat. Chtěl jsem vědět všechno o Muži v bílém.

Jsem teprve na začátku své cesty za poznáním Muže v bílém. Kdo to je? Proč se mi zdál takový sen? Jsem vděčný za informace, které mi otevřely oči a přiměly mě studovat, abych se dozvěděl víc.

„Dal jsem se poznat těm, kdo se na mne nevyptávali, dal jsem se nalézt těm, kdo mne nehledali. Řekl jsem: Zde jsem, zde jsem, národu, který nebyl nazván mým jménem.“ Iz 65,1 (ČSP)

modlíme se za...

Senegal

Pavel Novotný

Rybářské
lodě
v Dakaru

Obyvatelstvo: 17 923 000 obyvatel; víc než 50 národností ve 3 hlavních skupinách; západní atlantičtí černoši 57,5 % (Wolofové 36,9 %, Sererové 10,7 % aj.); Fulbové 24,9 % (Fulakunda 12,1 % aj.); Malinkové 9,8 % (Mandinkové aj.); ostatní Afričané 4,6 % (Soninkové aj.); Arabi a Berbeři 1,8 %; další 1,4 % (Francouzi aj.).

Náboženství: muslimové 91,1 %; křesťané 6,4 % (řím. kat. 6 %; protestanté 0,4 %); tradiční náboženství 2,2 %; bahá'í 0,2 %; nevěřící 0,1 %.

Adventisté s. d.: 627 členů; 28 540 obyvatel/1 adventistu; poměr k ČR 5 %, poměr k SR 9 %; růst za posledních 10 let 16 %.

Moc turistů sem od nás nezavítá, nepočítáme-li ovšem české čápy a vlaštovky, kteří s oblibou tráví zimu v národním parku Djoudj nad ústím řeky Senegal.

Tukulerové přijali islám v 11. století jako vůbec první černoši v Západní Africe. Ještě v roce 1900 ale tvořili muslimové méně než polovinu senegalské populace. O století později už jich bylo víc než 90 %. Islamizace pokračuje dodnes. Lidé se často oblékají jako

muslimové, mluví jako muslimové a označují se za muslimy, protože je to moderní a civilizované. Jinak jsou ale skrz naskrz animisté a dál uctívají duchy.

Súfijské bratrstvo múridíja vlastní většinu pozemků, vládne cechu taxikářů, ovládá banky i mezinárodní obchod. Řád založil marabut Ahmadou Bamba, žijící v letech (asi) 1850–1927. Jeho obrázky najdete v mnoha městech a vesnicích skoro na každém domě.

Poutníci se každoročně scházejí k jeho hrobce v posvátném městě Touba. Senegalci věří, že marabuti, súfijští vůdcové, jsou pojítkem mezi lidmi a Bohem a bez jejich přimluvy se k Bohu nemůžou dostat. Je to sice do očí bijící protiklad toho, co učil Muhammad, ale nad tím se nepozastavují. Největším významem je, když marabut na znamení požehnání na poutníka plivne.

Ježíše podle senegalských súfijů představuje čtvrté nebe. Proto také mohl uzdravovat, chodit po vodě, proměnit vodu ve víno nebo donutit stádo vepřů, aby se vrhlo do vody. Je to velice schopný a požehnaný šaman, ale v žádném případě ne Boží Syn. Před časem přišli křesťanští misionáři do jedné vesnice kmene Lebu a představili se jako Ježíšovi následovníci. Dostali nečekanou odpověď: „Ano, Ježíš, toho my známe. Tady na zdi máme jeho obraz. A v sousední vesnici je pohřbený.“ Layenové věří, že zhruba před 100 lety přišel k Lebuům Muhammad a po něm Ježíš, reinkarnovaní v osobách Seidina Laye (1843–1909) a Issa (Ježíše) Rohou Laye (1909–1949).

Po smrti Issa Rohou Laye vedou obec layennů chalífové. Současný chalífa, Cherif Abdoulahi má přízvisko Mahdího chalífa. Mahdího očekávají muslimové podobně, jako adventisté čekají na druhý příchod Ježíše. Layenové věří, že Bůh je pro člověka nedostupný. Proto od něj nic neočekávají a komunikují s duchy, kterým říkají „páni“ a kteří pocházejí z moře. Každý Lebu má vlastního „pána“. Svazek nelze zrušit, ale duch se může postavit proti člověku a místo pomoci mu škodit, nebo ho dokonce zabít. Proto existují složité obřady s tanci, zpěvem, transem a obětováním býka, kterými se lidé pod vedením šamana se svými „pány“ usmířují.

Nejzazší východ Senegalu je domovem šimpanzů, kteří patří k nejvíce studovaným zvířatům na světě. Používají několik druhů nástrojů a před bouří předvádějí tanec, který vypadá jako rituál.

Zatímco evolucionisté to všechno považují za důkaz „vědeckého světového názoru“, že člověk se vyvinul z opice, domorodci to vidí přesně opačně. Podle nich se šimpanzi vyvinuli z lidí. V Koránu je totiž příběh převzatý nejspíš z židovství. Podle něj Bůh potrestal židy, kteří v sobotu lovili ryby, tím, že je proměnil v opice. Senegalci nepochybují, že je tu řeč o jejich šimpanzech. Jen by je ještě měl někdo varovat, aby sami neporušovali sobotu, jestli nechtějí dopadnout stejně.

Muslimští duchovní vůdci v Senegalu jsou velice mírumilovní a tolerantní a rozhodně se stavějí proti teroristickým skupinám, které jsou v západní Africe na vzestupu. Také stát zaručuje všem úplnou náboženskou svobodu. Málo zemí přitom

Podle místních se šimpanzi vyvinuli z lidí.

Regiony v Senegalu

učinilo s křesťany tak špatnou zkušenost jako právě Senegal.

Portugalci sem dopluli v roce 1444. Vložili se do probíhající občanské války. Mzdou za podporu portugalských zbraní byl křest zvoleného kandidáta a jeho stoupců. Ti pak mohli profitovat z obchodu s tím, co běloši nabízeli. Co to bylo? Slovy L. M. Pařízka: „... kromě kořalky, Bible a zbraní přivezli syfilis a kapavku.“

Naprostá většina křesťanů byla před svým obrácením buď pohany, nebo přešli z jedné církve do druhé. Muslimských konvertitů je hrstka.

Fulbové prý kdysi přišli z končin na sever od Sahary. Jejich chlupci si v 15 letech stavějí vlastní chýše a stěhují se do nich. Sem přivedou nevěstu

a někdy i další, kterou si nejprve „vypůjčí“, aby se ukázalo, jak se snese s první manželkou. Zato

majetek se dědí po linii matky a má ho pod kontrolou žena, nikoliv muž. Než přijali islám, existovalo u Fulbů také mnohomužství.

Formálně islám převažuje i mezi Ďuly v Casamance, kteří vedou od roku 1983 vleklou partyzánskou válku za nezávislost. Všichni ale uctívají přírodní duchy a doptávají se zemřelých předků. Každých 15 až 30 let konají velikou slavnost bakut, která trvá 2 měsíce a zasvěcuje mladé muže do rituálů kmene. Posvátný háj, tajné místo hluboko v divočině, kde se slavnost odehrává, je jinak zcela nepřístupné. S hrobem Ahmadou Bamby soupeří tento háj o prestižní pozici nejposvátnějšího místa v zemi.

Kmen Soninků potřebuje jako misionáře ženy. Až 70 % mužů totiž odchází na velkou část roku za prací jinam a ve vesnicích, kde se ženy musejí

postarat samy o sebe, vznikl spontánní matriarchát.

Nejstarší a nejzbožnější muslimové jsou už zmiňovaní Tukulerové. Ti jsou hrdí na to, že jsou nositelé a šířitelé islámu. Potomci nejstarších tukulerských muslimů, kteří se obrátili k Muhammadovu učení už v 11. století, dodnes tvoří privilegovanou duchovenskou a zároveň šlechtickou vrstvu. Tukulerové už tisíc let praktikují muslimské rituály, ale dodnes komunikují s mrtvými, používají fetiše a černou magii. Tukulerští duchovní, zvaní midibbo, jsou v podstatě šamani, kteří mají nadpřirozenou moc a s její pomocí ovládají celé vesnice. Z kmene Tukuler pocházel i zakladatel múridíje Ahmadou Bamba. Mezi Tukulery existuje 36 kast, jejichž příslušníci se žení nebo vdávají výhradně mezi sebou. Nejnižší kastu tvoří otroci. Senegalské zákony, které otrokářství zakazují, jsou v tomto ohledu bezmocné. Ženskou obřízku podstupuje víc než polovina děvčat, aby měly naději se vdát. Tukulerové žijí na suchém severu v extrémní chudobě. Mnoho životů si vyžádá hlad, nemoci a závadná voda. Skutečnost, že je dnes mezi Tukulery prvních asi 15 vyznavačů Ježíše Krista, kteří uvěřili teprve nedávno, je veliký zázrak. Modlete se za to, aby „šamanští imámové“ a marabuti poznali skutečnou moc Božího Ducha a stali se Božími nástroji pro národ, ke kterému vzhlížejí ostatní senegalští muslimové.

Muslimy jsou také všichni Maurové, kteří vedli v Senegalu a Mauritánii rasový konflikt se stovkami obětí na obou stranách. Evangelizace mezi Maury v nábožensky tolerantním Senegalu má veliký význam pro šíření dobré zprávy do mnohem uzavřenější Mauritánie. Chybějí ale misionáři.

Všichni Džahankové do jednoho jsou muslimové a 95 % z nich nikdy

Stát zaručuje všem úplnou náboženskou svobodu.

neslyšelo evangelium. Velice si váží vzdělání, jsou vyhledávaní jako učitelé, těší se velké vážnosti a jsou velice úspěšní v mnoha oborech. Odmítají jakékoliv násilí, neuznávají „nižší džihád“ (svatou válku) a necítí potřebu obracet jiné lidi k islámu.

Křesťanská církev v Senegalu stagnuje. Není tu víc než 100 křesťanských pracovníků na plný úvazek. Téměř všichni příslušníci malé křesťanské obce v Senegalu jsou římská katolíci. Druzí s velkým odstupem jsou luteráni (asi 2 000). Senegalské misijní pole mají v péči luteráni z Finska. Třetí nejpočetnější denominací jsou Svědkové Jehovovi s necelou tisícovkou členů.

První adventista v Senegalu byl Jean Kempf z Francie, který se sem v roce 1950 dostal jako voják a ve volném čase prodával literaturu. V roce 1952 přišel misionář Robert Erdmann a o 12 let později již církev vlastnila 3 velké školy, ústředí v centru Dakaru a dvě misijní stanice s domy pro misionáře. Ve stejnou dobu měla 17 členů, a to včetně bělošských misionářů a administrátorů. Senegal trpěl tradičním přístupem západních misí, které investují nemalé částky peněz, ale pramálo vědí o místních obyvatelích, jejich víře a potřebách.

První muslim sice konvertoval k adventismu už v roce 1953 a aktivně se zapojil do šíření evangelia, ale i on prakticky okamžitě odešel do nejpohandnější provincie Casamance a muslimské většině se nevěnoval. Hlavní způsob misijní práce, který adventisté od začátku používali, byla kolportáž.

Bratr Erdmann si kromě toho pronajal divadelní sál, kde pořádal přednášky, jak se to v Evropě dělalo tam, kde adventisté neměli modlitebnu. V Africe bylo takové počínání těžko pochopitelné a výsledky byly minimální. Teprve Erdmannův nástupce,

bratr Meyer, uspořádal v roce 1961 „afričtější“ evangelizaci v Niaguis u Ziguinchoru, která přinesla víc křtů, na což církev reagovala stavbou školy a dalšího luxusního domu pro misionáře. Na konci šedesátých let vznikla ve vsi ještě klinika a několik budov už druhého ústředí církve. Z malé vesnice se stala klasická koloniální misijní stanice. Svěho času tam bydleli všichni kazatelé. Školu v Dakaru přeměnili na malý seminář se čtyřmi studenty. Jeden z oněch čtyř domorodých studentů odešel jako první adventista do Mali, kde je dnes církev početnější než v Senegalu.

V roce 1977 měla církev 59 členů ve 2 sborech – v Dakaru a Niaguis. Z tohoto počtu bylo 6 kazatelů a 12 misionářů a vedle nich přijížděli z Evropy krátkodobí dobrovolníci. V tomtéž roce přijel Esaie Pelicer, francouzský misionář v severní Africe, a v semináři církevním pracovníkům poprvé vysvětlil, že pro práci v muslimské zemi je

Hlavní způsob misijní práce, který adventisté od začátku používali, byla kolportáž.

užitečné znát něco jak o islámu, tak o místní kultuře. V Casamance pracovali adventisté hlavně s imigranty z Guineje-Bissau, kteří byli tradiční evangelizaci víc nakloněni. Z Niaguis se trojandělské poselství začalo šířit do Ziguinchoru, nedalekého hlavního města Casamance. Jako obvykle se nejdřív za peníze ze zahraničí postavila sborová budova a teprve pak se začali hledat lidé, kteří by do ní chodili.

Adventisté až dodnes žijí téměř výhradně v Dakaru a Casamance. Díky misijní iniciativě ze Švýcarska vznikla první skupina v Saint Louis na severu. Nejrychleji rostou sbory složené z cizinců z jiných západoafrických států. Většina z nich se ale zdrží krátce a pokračují na sever za evropským snem. Většina členů je mladší 35 let, ale misie postupuje na africké poměry hodně pomalu. Sedm místních evangelistů slouží pod hlavičkou organizace Gospel Outreach. Osobní evangelizace se často provádí dům od domu, což je v Africe nesrovnatelně snazší než u nás. Stačí zatleskat (zvonky většina domů nemá a často chybějí i dveře) a dát se s domácími do rozhovoru. Jen zcela výjimečně se stane, že evangelisté natrefí na člověka, kterého nezajímá náboženství, natož aby si nechtěl s cizími návštěvníky popovídat.

ADRA sponzoruje dodávky mléka pro podvyživené děti. Zdravotníci očkují, ošetřují a věnují se osvětě. Děti při ní poučují maňasci nebo s dobrovolníky hrají hry, při kterých si vštěpují nové poznatky.

Církev tiskne literaturu v sedmi jazycích. Adventistické rádio vysílá už od roku 1962. Díky manželovi sestry Gaye, který sám nebyl adventista, ale jako lékař ve městě Thiés měl vliv, dostali adventisté možnost vysílat na vlnách státního rozhlasu ve čtyřech městech. Tak církev získala řadu kontaktů tam,

kde nepracovala. Kromě krátkých návštěv se ale těmto lidem nikdo soustavně nevěnoval, protože všude nešlo postavit budovy a bez nich si církev nedokázala představit soustavnou práci.

V roce 2005 otevřel hlavní sbor v Dakaru školku, kam chodí převážně děti neadventistů. Sbor se díky ní zapojuje do života okolí a překonává některé předsudky a bariéry. O pár let dřív vznikla v Saint Louis škola, která vzdělává mladé evangelisty v teologii, evangelizaci i zemědělství v podmínkách Sahelu. Tato kombinovaná kvalifikace jim otevírá dveře na nových místech.

V jednom městě otevřeli adventisté Dům modlitby určený muslimům, kteří tu v prostředí podobném mešitě, tedy v takovém, v jakém jsou zvyklí klanět se Bohu, mohli poznávat poklady Písem. Projekt dostal na starost kazatel, který byl dřív sám muslimem. Budovu si ale přivlastnili přistěhovaní adventisté z křesťanského prostředí a muslimy mezi sebe nechťejí pustit. Do města poslali nového kazatele, který nemá vizi pro práci s muslimy. Záměr pomoci oběma náboženským skupinám k lepšímu pochopení a soužití tak vyzněl naprázdno. Také jinde se adventisté pokoušeli o sblížení s muslimy, ale narazili na podobné nepochopení ve vlastních řadách a museli skončit. Církev se jenom těžko vymaňuje z pocitu bezpečí za vysokými zdmi vlastních institucí – s ostatním drátem a kusy ostrého skla na vrchu. Doslova!

Na světě není moc zemí, kde žije tak málo křesťanů a kde je zároveň tolik svobody. Modlete se, aby církev pochopila svoji úlohu a našla efektivnější cesty, jak být místo hrdé instituce pokorným a věrným poslem smíření s Bohem pro všechny obyvatele Senegalu.

Evangelizační kampaň v Peru přitáhla tisíce lidí

Liseht Santos, Adventist News Network

Tisíce lidí se shromáždily na jihu Peru, aby si vyslechly biblické poselství v rámci velké evangelizační kampaně, kterou pořádala Církev adventistů sedmého dne ve městech Lima, Moquegua a Tacna v Peru. Kazatelem byl mezinárodně známý řečník, pastor Alejandro Bullón.

Celkem 34 800 lidí, včetně místních členů a široké veřejnosti všech věkových kategorií, vyslechlo biblické poselství a společně prožívalo adventistické přednášky. Výsledkem bylo 1 254 lidí, kteří se rozhodli nechat se pokřtít.

Noci zázraků v Limě

Ve městě Lima se série přednášek konala pod názvem „Naděje stále existuje“. Na stadionu „Mariscal Cáceres“ ve čtvrti Chorrillos se ve dnech 12. až 13. září 2024 sešlo 3 800 lidí. Zde se 324 lidí rozhodlo odevzdat svůj život Bohu prostřednictvím křtu. Akci pořádaly místní adventisté, kteří působí v této oblasti ve spolupráci se Středoperuánským

sdužením (APC) a Středo a jihoperuánským misijním polem (MPCS).

Moquegua a Tacna: Mnoho lidí s nadějí

Celý projekt dále pokračoval přednáškami s názvem „Poslední výzva“, které se odehrály 14. září na dvou místech. Ve městě Moquegua se na „Coliseo Municipal“ vydalo 5 000 lidí, zatímco ve městě Tacna se na stadionu Joela Gutierrezze sešlo 26 000 lidí.

Celkem 930 lidí se dobrovolně rozhodlo stát se novými Kristovými učedníky a bylo pokřtěno. Organizaci mělo na starosti Jižní peruánské sdružení.

Církev adventistů sedmého dne se stále snaží přinášet poselství o naději na brzký Ježíšův návrat stále většímu počtu lidí, aby mohli naplno prožívat duchovní vítězství v každodenním životě.

HUMANITÁRNÍ ORGANIZACE **ADRA**

**Zapojujeme se do pomoci
lidem zasaženým povodněmi:**

- koordinací dobrovolníků
- materiální pomocí
- monitoringem škod
u zasažených domácností
- následnou spravedlivou
distribucí finanční pomoci
- praktickou pomocí v terénu

Chcete pomáhat s námi?

Zaregistrujte se přes formulář:

Pro aktuální informace sledujte web www.adra.cz
a sociální sítě nebo volejte infolinku **739 10 50 80**.

Děkujeme, že pomáháte s námi!

Koncert v knize

Nebem překvapená

evangelium podle Marie Magdaleny

Ojedinělá multimedialní kniha, která poskytuje textový a pomocí QR kódů přeneseně i audiovizuální záznam hudebního vyprávění Pěveckého sboru Ireny Szurmanové s názvem Nebem překvapená. Podtitul „evangelium podle Marie Magdaleny“ odkazuje na její osobní příběh setkání s Ježíšem Kristem, který kdysi dávno o Velikonocích jednou provždy svou obětí změnil její život i dějiny celého světa. Kniha propojuje QR kódy texty písní i slova s audiovizuálním záznamem na YouTube, který byl pořízen ve spolupráci s HopeTV v Neratově v červnu 2023. Pěvecký sbor zpívá v doprovodu osmičlenného komorního orchestru složeného z členů Janáčkovy filharmonie Ostrava a hostů. Vyprávění Marie Magdaleny přednáší herečka Eva Kodešová. Na stránkách knihy je možné najít i předmluvu a doslov k vyprávění, ohlasy účastníků a kompletní obsazení projektu. Kniha je bohatá na fotografie nejen z Neratova, ale i z dalších koncertů pěveckého sboru.

Brožura 15 x 21cm/ 84 stran

Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 - Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz